

на съсѣдната стая и славейчето не забѣлѣзано, нѣкакъ си, прѣхвъркнало тамъ, а отъ тамъ прѣзъ отвореното прозорче — на улицата. Едвамъ сега Петранка си спомнила за майчинитѣ си думи, за своето непослушание и нетърпѣние, разбрала, че сгрѣшила и жално, жално заплакала. Въ сжщата минута влѣзла майка ѝ. Като видѣла праздна клѣтката и расплаканата Петранка, тя изведнѣжъ разбрала, каква е работата, но нито дума не казала; защото и безъ това Петранка твърдѣ много била наказана съ избѣгванието на славейчето, заради своето непослушание и нетърпѣние.

### Новъ даръ за новата година.

Седмий пѣтъ бѣше вече, когато Минко излѣзе на пѣтя да види иде ли си баща му отъ града. Но сега той туку що излѣзе и пакъ бързо дотърча въ кѣщи при майка си съ радостенъ викъ: „мамо, иде, иде тато! . . .“ и до като да се пооконпоти, прѣдъ прозореца се мѣрихъ челоуѣкъ. Това бѣше бай Атанасъ, Минковия баща. Минко пакъ отиде до вратата посрѣщнахъ баща си, цѣлунхъ му рѣка и заедно влѣзоухъ въ кѣщи.

Когато бащата закачи дисагитѣ на мѣстото имъ и се расположи, та седнахъ до огъня, Минко го запита: „тате, помнишъ ли?! . . .“ Бай Атанасъ не можеше да си прѣдстави за какво го пита синъ му, та не отговори нищо, само го погледнахъ весело.

— Виждъ, какъ ми се прѣструвашъ, като че ужъ си забравилъ? нали ми се обѣща да ми купишъ нѣкой новъ даръ за новата година?